

dem, de Kundskaber og den Dannelse, de skulle præstere, staa paa samme Fod som disse. Jeg kan saa meget des bedre fremføre disse Bemærkninger, som jeg ved ad anden Vej, at den højtærede Minister, der i dette Øjeblik staar i Spidsen for Krigsministeriet, har baade Hjerte og Vilje til at gøre sit dertil. Jeg tillader mig derfor at anmode det høje Ting, ligegyldigt, hvad Afskygning enhver hører til, om at lytte til de Røster, der ofte fremkomme om Forbedring af Underofficersstandens Kaar, thi den trænger i Virkeligheden dertil. Med Hensyn til de Anker, der rettes mod denne Stand, kan jeg, som en æret, foregaaende Taler, gerne og meget godt indrømme, at der kan ske Fejl og Overgreb saavel fra den som fra Officersklassens Side, men hvor dette bliver opdaget, blive de vedkommende ogsaa strengt straffede. Men medens disse Fejl altid blive rapporterede i Bladene, har jeg sjælden — jeg kan gerne sige aldrig — set, at der bliver anført det gode, de gøre over for de værnepligtige, og det er ikke saa ganske lidt. Der kommer tit saadanne Folk, som mangle baade Fodtøj, Lintøj og andet, og jeg har set, at Underofficerer, lige saavel som Officerer, have givet den første Skærv til den Indsamling, som finder Sted for at forbedre disse Folks Kaar. Det er almindelig Coutume, naar der er gifte Folk i Kompagniet, at sørge for, at disse Folk først og fremmest komme hjem, og det sker enten ved at indsamle i Kompagniet de fornødne Penge til at købe et Nummer til dem — under almindelige Forhold er der kun et Par Stykker ved hvert Kompagni, men det kan være svært nok endda — eller ogsaa sker det derved, at man enes om, at de højeste Nummere, altsaa de, der sikkert gaa fri, tages ud, før Lodtrækningen begynder, og gives til disse Folk. Jeg har sjælden, for ikke at sige aldrig, set disse Ting omtalte. Ved saadanne Lejligheder have baade Underofficerer og Officerer lagt de første Kroner sammen for at faa de fornødne Penge til at skaffe Folk fri. Jeg mener nu, at naar man er tilbøjelig til kun at anføre den ene Side af Sagen, kan ingen tage mig det ilde op, at jeg, der har 30 Aars Kendskab til disse Forhold, tillader mig

at anføre enkelte af disse Ting. Det er ikke alene ved et enkelt Kompagni, at slikt finder Sted, men det sker meget almindeligt. Fra et æret Medlem, jeg tror, det var det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen), er det sagt under Finanslovens første Behandling, at der ikke var saa stærk Grund til at komme disse Folk til Hjælp, fordi de gjorde Tjeneste frivilligt. Men det samme gælder jo alle andre Bestillingsmænd, og for Resten giver jeg ikke saa meget for denne Frivillighed, hvormed en Mand vælger sin Livsstilling under disse Forhold, hvor f. Eks. en Haandværker eller Landarbejder er kommen paa en forkert Plads og er tvungen ind i en Stilling, som han ikke synes om, og saa efter Soldatertjenesten foretrækker at blive inde som Underofficer. Den Frivillighed, hvormed han forlader det højt ubehagelige for noget, der maaske er mindre ubehageligt, er ikke saa stor, at den kan have nogen forringende Betydning. I Virkeligheden tror jeg, den falder bort, navnlig naar man ser hen til, at de ere aldeles ligestillede med andre Bestillingsmænd. Endelig vil jeg tillade mig med Hensyn til, de menige at sige, at ingen mere end Befalingsmændene ønske deres Kaar forbedrede, fordi de daglig have Lejlighed til at se, hvor tarveligt Lønningen strækker til for at vedligeholde deres legemlige Kræfter. Jeg vil henstille til den højtærede Minister og det høje Ting, at man ved Forbedringen først og fremmest skaffer Mandskabet fri Olie, Vaseline og Blaar til Geværrets Vedligeholdelse samt fri Vadsk. Det er Ting, der have en vis generende Betydning. Skønt Prisen er fastsat saa lavt f. Eks. for Pudsekvisitter, at man absolut ikke kan faa det billigere andetsteds, er Mandskabet, da det er Underofficererne, der forestaa denne Handel, tilbøjelige til at tro, at de gøre sig til gode derved. Forholdet er i det hele taget af den Natur, at det vilde være heldigere og rigtigere, om man stillede det fornødne Beløb til Ministerens Raadighed, saa at man kunde levere Mandskabet, hvad de skulde bruge til Istandholdelse af deres Mundering, saa at den ved Afleveringen kan være i en saadan Stand, at den kan bydes enhver, der senere maatte faa den paa. I